

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) udtalte sig om Ønskeligheden af, at man kunde naa til en Opgivelse af Udpantningen. Jeg har ikke noget at indvende mod dette Ønske, men vi maa vente med dets Realisation, indtil det ærede Medlem, ventelig i Udvalget, paaviser, ad hvilken Vej man da skulde gaa. Jeg erkender, at en Mængde Udpantningsforretninger for saa vidt ere nyttige, som de i Realiteten kun ere en ren Formsag, men det er ikke nok at sige, at det vilde være rart, om man kunde slippe for dem, men man maa kunne paavise, hvorledes det vil lade sig forene med en hensigtsmæssig Ordning af Forholdene, hvad der i fornødent Fald skal træde i Stedet derfor.

Jeg har endnu kun nogle Bemærkninger at gøre i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) udtalte. Hans Bemærkninger gik jo ud paa, at man burde sætte Politiet helt i Stedet for Kommunalbestyrelsen paa dette Punkt. Med Hensyn til Anken over den store Besvær, som disse Sager forvoldte Kommunalbestyrelserne, maa jeg dog bemærke, at forudsat at man anvender Loven af 12te April 1892 efter dens Indhold, hvad der jo staar til enhver, og ikke, som et æret Medlem omtalte, at man gjorde andetsteds, ved frit Arrangement lægger Politimesterens Forretninger hen til Kommunalbestyrelsen, hvis man, som sagt, holder sig til selve Lovens Bestemmelser, tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i — men det er jo en Skønssag — at disse Sager give Kommunalbestyrelserne saa meget at bestille. Det turde maaske allerede nu være saaledes, at Politimesteren har det meste at bestille, og at Loven kun har henlagt til Kommunalbestyrelserne, hvad der i Forholdet alene vedrører Kommunerne. Ja, hvis de Herrer ville efterlæse Loven, ville de se, at den bestemmer følgende: Barnemoderen har at henvende sig til Politimesteren; kommer hun til Sogneraadformanden, kan denne vise hende til Politimesteren. Til ham har hun, at henvende sig med de fornødne Papirer. Skønner Politimesteren, efter at have foretaget Undersøgelse i saa Henseende, at der ikke er Formodning for, at Barnefaderen er død eller har forladt Landet, og hun derhos kan oplyse, hvor Barnefaderen opholder sig, har Politimesteren at foranledige, at han udtaler sig om, hvorvidt han vil rette for sig eller ikke. Først naar dette er sket, skriver han til Moderens Opholdskommunes Kommunalbestyrelse om at betale hende Bidraget; denne har da

straks at betale hende Bidraget, men har i øvrigt i Øjeblikket ikke mere at gøre, idet Politimesteren af sig selv sørger for det næste Skridt, nemlig at Udpantningen bliver foretaget, enten det nu sker i hans Jurisdiktion eller i en anden. Naar denne Udpantning viser sig forgæves — og det er den jo i Reglen — eller man ikke ved, hvor Barnefaderen er, underretter Politimesteren Barnemoderens Opholdskommune herom, og saa maa denne efter den Anvisning, Øvrighedsresolutionen giver, eller efter de Oplysninger, som ellers haves, henvende sig til Barnefaderens formentlige Forsørgelseskommune. Dette kan naturligvis give Moderens Opholdskommune en Del Skriveri, men den har dog den Fordel, at den aldrig kan komme til at lide noget Tab; thi kan det ikke fastslaas, hvilken Kommune der er Forsørgelseskommune, kan Moderens Opholdskommune skaffe sig Dækning ved at holde sig til Fattiglovens § 27. Jeg skal indrømme, at der kan være noget ret tiltalende ved den Betragtning, at det er hensigtsmæssigt at samle det hele paa en Haand, men man kan ikke vente, at jeg her i Dag, hvor denne Tanke første Gang kommer frem, skal kunne tage nogen bestemt Stilling over for den. Jeg maa dog bemærke, at Forslagets Vedtagelse vilde lægge yderligere Arbejde paa Politimestrene. Mange Politimestre ere alt meget stærkt bebyrdede, f. Eks. Politimestre i Byer som Aarhus, Odense, Aalborg og Horsens. At skaffe dem nogen Lettelse gælder det snarere om, men det vil man ikke tale om. Dernæst maa det erindres — og det er vel det, der har bestemt Ordningen i Loven af 1892 — at man i dette Forhold kommer ind paa det kommunale Omraade, idet denne Betaling af resterende Alimentationsbidrags Udredelse af det offentlige efter Loven betragtes som Fattigunderstøttelse, der er bleven ydet vedkommende Barnefader, og med Hensyn til hvilken der derfor maa forholdes efter Fattiglovens Regler. Her have vi det kommunale, og det er mig derfor ikke ganske klart, hvorledes Kommunalbestyrelserne skulde kunne fritages for de Forretninger, der bestaa i at udbetale Beløbet og at føre de fornødne Korrespondancer vedrørende Refusionen. Da Spørgsmaalet imidlertid er et ganske nyt, skal jeg ikke komme nærmere ind paa det; jeg tror imidlertid foreløbig, at Vanskelighederne ville vise sig ikke at være saa lette at overvinde. Paa nærværende Standpunkt, hvor man ikke har set Tanken udformet i Forslag, kan der formentlig ikke være Tale om at gaa nærmere ind paa det.